

Research Article

EXPLORING PARENTING APPROACHES FOR THE DESIGN OF FAMILY-BASED
LEARNING MATERIALS TO PROMOTE PERSONAL SAFETY SKILLS IN CHILDREN WITH
SPECIAL NEEDS

การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองสู่แนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับครอบครัว
เพื่อส่งเสริมทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

Received: February 20, 2026

Revised: March 26, 2026

Accepted: April 1, 2026

Muthita Oumpiam^{1*} and Watinee Amornpaisarnloet²

มูทิตา อ่วมเปี่ยม^{1*} และวาทีนี อมรไพศาลเลิศ²

^{1,2}Faculty of Education, Chulalongkorn University

^{1,2}คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

*Corresponding author, E-mail: 6780128327@student.chula.ac.th

Abstract

This study aimed to 1) analyze parents' experiences in teaching personal safety skills to children with special needs under their care, and 2) propose guidelines for designing learning media to support parents in promoting personal safety skills for upper elementary school children with special needs within the family context. The research employed the stages of understanding the target users and defining the problem, which are key components of the design thinking process. Six parents were purposively selected as key participant. Data were collected via in-depth interviews with parents and analyzed using content analysis. The findings revealed five key themes are 1) children's readiness and limitations 2) perceived safety risks 3) parents' experiences and strategies in teaching personal safety skills 4) challenges and barriers, and 5) parents' needs and recommendations for supportive learning materials. Parents recognized developmental gaps and limitations in their children, which led them to integrate personal safety instruction into daily routines rather than providing explicit, in-depth teaching. At the same time, parents faced several challenges, including children's individual limitations, lack of confidence in their instructional role, discomfort in discussing sexuality-related topics, and a shortage of appropriate learning materials. Synthesizing parents' experiences with relevant literature suggests that learning media should enhance both parents' knowledge and confidence. The content on personal safety skills should be presented through real-life situations to ensure relevance and applicability.

Furthermore, the format of the learning media should allow learners to engage through multiple sensory channels to support learning that aligns with individual needs.

Keywords: Family-Based Learning Materials, Personal Safety Skills, Children with Special Needs

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษภายใต้การดูแล และ 2) นำเสนอแนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลของเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับประถมศึกษาตอนปลายในบริบทครอบครัว โดยใช้ขั้นตอนการทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมายและการนิยามปัญหาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการคิดเชิงออกแบบ คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลจำนวน 6 คนแบบเฉพาะเจาะจง จากนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบ 5 ประเด็นสำคัญคือ 1) ความพร้อมและข้อจำกัดของบุตร 2) ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของบุตร 3) ประสบการณ์และกลยุทธ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล 4) ความท้าทายและอุปสรรค และ 5) ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้ปกครองต่อสื่อสนับสนุน โดยผู้ปกครองรับรู้ถึงช่องว่างด้านพัฒนาการและข้อจำกัดของบุตรหลานที่ส่งผลให้การสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องถูกสอดแทรกในชีวิตประจำวันมากกว่าสอนให้เข้าใจเชิงลึก ขณะเดียวกัน ผู้ปกครองยังเผชิญความท้าทายจากข้อจำกัดของผู้เรียน ความไม่มั่นใจในบทบาทผู้สอน ความเหนื่อยในการสื่อสารประเด็นด้านเพศและขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม จากการสังเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ปกครองร่วมกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงชี้ให้เห็นว่าสื่อการเรียนรู้ควรเสริมสร้างทั้งองค์ความรู้และความมั่นใจให้แก่ผู้ปกครอง โดยนำเสนอเนื้อหาทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลผ่านสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ รูปแบบของการนำเสนอควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถรับรู้ผ่านหลากหลายช่องทางประสาทสัมผัส เพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะบุคคล

คำสำคัญ: ทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล สื่อการเรียนรู้สำหรับครอบครัว เด็กที่มีความต้องการพิเศษ

บทนำ (Introduction)

ในบริบทของประเทศไทย ภาพรวมของเหตุความรุนแรงที่เกิดขึ้นในช่วงเดือนมกราคมถึงธันวาคม พ.ศ. 2567 พบว่ามีผู้ประสบเหตุทั้งหมด 4,712 ราย โดยในจำนวนนี้ 2,461 รายเป็นเด็ก โดยลักษณะของความรุนแรงที่พบประกอบด้วย การถูกกระทำอนาจารและถูกทำร้ายร่างกายจากบุคคลภายในครอบครัวและนอกครอบครัว (Thai PBS, 2025) แม้ว่าเด็กทุกคน โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นจะมีความเสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศ แต่งานวิจัยในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้ชี้ให้เห็นว่าบุคคลที่มีความต้องการพิเศษ (Special Education Needs and Disabilities: SEND) มีแนวโน้มที่จะตกเป็นเหยื่อของภัยคุกคามทางเพศ ในอัตราที่สูงกว่าบุคคลทั่วไป (Krnjacki et al., 2015) อันเนื่องมาจากการขาดคลังคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะส่วนตัว การไม่สามารถแยกแยะสถานการณ์เสี่ยงได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่คลุมเครือ ยากแก่การตีความหรือเกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่ที่เด็กคุ้นเคยและการถูกปกป้องมากเกินไปที่ส่งผลให้ขาดโอกาสในการตัดสินใจและพัฒนาทักษะที่จำเป็นต่อการป้องกันตนเอง (Kenny et al., 2021) ด้วยเหตุนี้ ทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล (Personal Safety Skills) โดยเฉพาะในบริบทของการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางเพศ อันเป็นทักษะที่ครอบคลุมความสามารถในการแยกแยะและระบุสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อตนเอง การป้องกันตนเองจากสถานการณ์ดังกล่าวผ่านการปฏิเสธ หลบหนีหรือหลีกเลี่ยงการอยู่กับคนแปลกหน้าตามลำพัง

ตลอดจนการรายงานเหตุการณ์ที่ไม่ปลอดภัยให้ผู้ใหญ่ที่ไว้วางใจทราบเพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสม (Kenny, 2021) จึงถือเป็นอีกหนึ่งทักษะที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต จากการทบทวนงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การพัฒนาทักษะเพื่อการป้องกันตนเองจากภัยคุกคามทางเพศในผู้เรียนที่มีพัฒนาการปกตินั้นปรากฏทั้งในรูปแบบของหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน หนังสือเสริมความรู้ในรูปแบบการ์ตูน หนังสือนิทานภาพ รวมถึงโปรแกรมการฝึกอบรมเชิงป้องกัน (Huang & Cui, 2020) เมื่อพิจารณาด้านสิ่งสนับสนุนการสอนในกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษยังพบว่าโปรแกรมหรือสื่อการสอนมีอยู่อย่างจำกัดและส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้เหมาะสมกับระดับความเข้าใจหรือพัฒนาการของผู้เรียนกลุ่มนี้ส่งผลให้ครูผู้สอนหรือโรงเรียนต้องใช้กลยุทธ์ของตนเองในการตีความและถ่ายทอดเนื้อหาทำให้การสอนมักเกิดขึ้นแบบเฉพาะหน้า เช่น การพูดคุย ตักเตือนหรือปกป้องเพื่อลดความเสี่ยงของการประสบเหตุมากกว่าหรือใช้วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจของผู้เรียนและมักหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา อีกทั้งเวลาและวิธีการสอนด้วยวิธีการทั่วไปที่อาจไม่ได้ผลสำหรับผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวที่มีข้อจำกัดด้านภาษา (Chaithornthanawat et al., 2024) อย่างไรก็ตาม การสอนทักษะอาจไม่เพียงพอต่อการป้องกันภัย การป้องกันที่มีประสิทธิภาพจึงควรอยู่บนพื้นฐานของการบูรณาการความร่วมมือจากหลายภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มผู้ปกครองที่มีบทบาททั้งในฐานะผู้ปกป้องคุ้มครองและมีแนวโน้มที่จะเป็นผู้กระทำผิดได้ ด้วยเหตุนี้ การเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักในหมู่ผู้ปกครองควบคู่ไปกับการสอนทักษะความปลอดภัยให้แก่ผู้เรียนจึงเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์สำคัญในการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและลดความเสี่ยงต่อการเกิดภัยคุกคามทางเพศได้อย่างยั่งยืน

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว งานวิจัยนี้จึงมีเป้าหมายเพื่อทำความเข้าใจประสบการณ์ของผู้ปกครองและนำเสนอแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้สำหรับครอบครัวเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้กับบุตรหลานเพื่อลดความเสี่ยงในการเผชิญกับสถานการณ์การคุกคามทางเพศของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายผ่านขั้นตอนการทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมาย (Empathize) และขั้นตอนการนิยามปัญหา (Define) ในกระบวนการคิดเชิงออกแบบ (Design Thinking) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสำคัญในการออกแบบแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ปกครองและผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษได้อย่างแท้จริง (Wongwanich, 2023)

วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อวิเคราะห์ประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษภายใต้การดูแล
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับครอบครัวเพื่อส่งเสริมทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับประถมศึกษาตอนปลาย

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

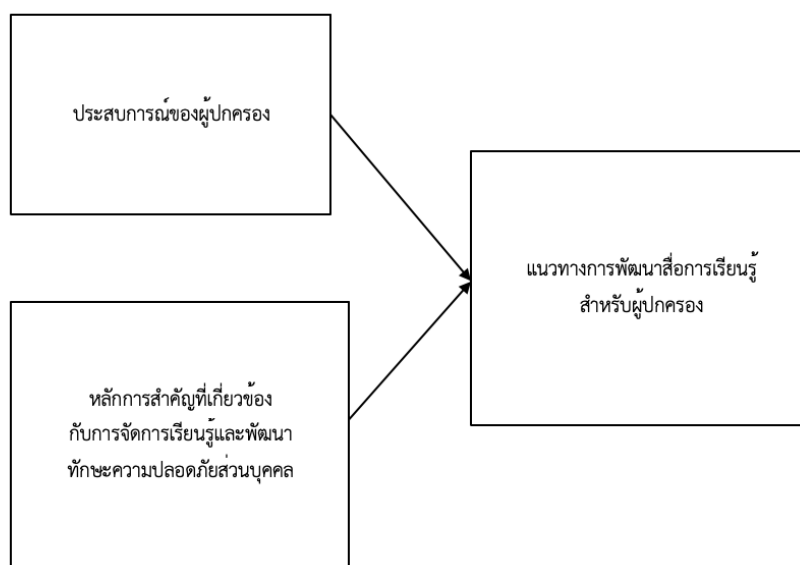
งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษภายใต้การดูแล และ 2) นำเสนอแนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลของเด็กที่มีความต้องการพิเศษระดับประถมศึกษาตอนปลายในบริบทครอบครัว โดยใช้ขั้นตอนการทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมายและการนิยามปัญหาในกระบวนการคิดเชิงออกแบบ (Design Thinking) เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ปกครอง ผู้วิจัยจึงเริ่มต้นจากการวิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ปกครองโดยมุ่งเน้นการทำ

ความเข้าใจด้านการรับรู้และแนวทางการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่บุคลากรในบริบทชีวิตประจำวัน จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาพร้อมกับทฤษฎีและหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลทั้งการเรียนรู้ผ่านตัวแบบ (Modeling) กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้แบบพหุประสาทสัมผัสและการประเมินที่สอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียนมาใช้เป็นกรอบเชิงทฤษฎี โดยการบูรณาการข้อมูลเชิงประสบการณ์จริงและแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวส่งผลให้ได้แนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่ไม่เพียงสอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองเท่านั้นแต่ยังสามารถนำไปใช้พัฒนาและส่งเสริมทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพในบริบทครอบครัว

Figure 1

Conceptual framework

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย (Methodology)

การวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการออกแบบนวัตกรรมด้วยกระบวนการคิดเชิงออกแบบ ในระยะนี้จึงอาศัยการดำเนินการตามขั้นตอนการทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมาย (Empathize) และการนิยามปัญหา (Define) ของกระบวนการคิดเชิงออกแบบเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ความรู้สึก และความต้องการที่แท้จริงของผู้ปกครอง

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการศึกษามุมมองและประสบการณ์ของผู้ปกครอง โดยเฉพาะผู้ที่เคยสอนหรือฝึกทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เนื่องจากข้อมูลจากประสบการณ์จริงจะช่วยให้เข้าใจสภาพปัญหา อุปสรรค และความต้องการได้อย่างลึกซึ้งซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำเสนอแนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทครอบครัว ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อให้ได้ผู้ปกครองของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างน้อย 6 คน โดยกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยดังนี้ 1) เป็นพ่อหรือแม่หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งในครอบครัวที่เป็นผู้ดูแลหลักของผู้เรียนที่ได้รับการวินิจฉัยภาวะออทิซึมสเปกตรัมหรือความบกพร่องทางสติปัญญาจากแพทย์ 2) ผู้เรียนภายใต้การดูแลเป็นเพศชายหรือหญิงซึ่งศึกษาอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนเรียนรวม เขตกรุงเทพมหานคร 3) ผู้เรียนภายใต้การดูแลสามารถเข้าใจและสื่อสารภาษาไทยในระดับประโยคง่าย ๆ ได้ 4) ผู้ปกครองมีบทบาทในการดูแลบุตรหลานอย่างสม่ำเสมอและ

ต่อเนื่องมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี และ 5) ผู้ปกครองมีประสบการณ์ในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล หรือเคยจัดการช่วยเหลือบุตรหลานในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างได้รับการออกแบบโดยอาศัยแนวคิดของเครื่องมือเชิงออกแบบที่เรียกว่า Empathy Map เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถมองโลกผ่านสายตาของผู้ใช้งาน รับรู้ความเป็นจริงจากประสบการณ์ตรงของพวกเขาแทนที่จะมองผ่านสมมติฐานหรือมุมมองของนักวิจัยเพียงฝ่ายเดียว (Sinansari et al., 2023) โดยเฉพาะในมิติของประสบการณ์ ความคิด ความรู้สึก และแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลของผู้ปกครอง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ร่วมกับการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลเพื่อพัฒนาแนวคำถามให้ครอบคลุมบทบาทและประสบการณ์ของผู้ปกครอง รวมถึงกลยุทธ์ในการสอน ความท้าทายและอุปสรรคที่พบเจอในกระบวนการสอน ทั้งนี้แบบสัมภาษณ์ได้รับการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและการศึกษาพิเศษ จำนวน 3 คน ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาและวัตถุประสงค์ (Index of item-objective congruence: IOC) พบว่ารายการต่าง ๆ มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วงระหว่าง .66 – 1.00 ส่วนแบบบันทึกภาคสนามได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมของประเด็นการสังเกตโดยอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยและสามารถนำไปใช้ได้จริงในบริบทการสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากผ่านการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน ผู้วิจัยได้เข้าพบผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 3 แห่งในเขตกรุงเทพมหานครเพื่อขอใช้โรงเรียนเป็นสถานที่ดำเนินการเก็บข้อมูล หลังจากได้รับอนุญาต ผู้วิจัยประสานงานกับครูประจำชั้นเพื่อเสนอชื่อผู้ปกครอง ที่ตรงตามเกณฑ์การคัดเลือกเข้าโรงเรียนละ 2 คน และช่วยประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้เข้าร่วมการวิจัยเพื่อลดอคติที่อาจเกิดจากผู้วิจัย ก่อนเริ่มเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจัดประชุมชี้แจงแก่ผู้ปกครองเพื่ออธิบายรายละเอียดของงานวิจัย เปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมซักถาม หลังจากนั้นจึงให้ผู้ปกครองลงนามในเอกสารยินยอมเข้าร่วมการวิจัย (Consent Form) เพื่อรับรองความสมัครใจและความเข้าใจในกระบวนการวิจัย

การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยนัดหมายล่วงหน้าเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์รายบุคคล ใช้ระยะเวลาประมาณ 30-60 นาทีต่อคน ข้อมูลจากการสัมภาษณ์จะถูกบันทึกเฉพาะเสียงเท่านั้น ทั้งนี้ไฟล์เสียงและแบบบันทึกภาคสนามทั้งหมดจะถูกเก็บไว้ในสถานที่ปลอดภัย โดยตั้งรหัสผ่านและจำกัดการเข้าถึงเฉพาะผู้วิจัยเท่านั้น เมื่อสิ้นสุดการวิจัย ข้อมูลทั้งหมดจะถูกทำลายตามหลักจริยธรรมการวิจัย ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นทั้งผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ร่วมกับเป็นผู้บันทึกข้อมูลลงในบันทึกภาคสนาม ซึ่งครอบคลุมทั้งคำสำคัญ พฤติกรรม ภาษากาย สีหน้า อารมณ์ น้ำเสียงและจังหวะการพูดซึ่งเป็นข้อมูลที่ถูกบันทึกเสียงเพียงอย่างเดียวอาจไม่สามารถสะท้อนบริบทได้อย่างครบถ้วน เพื่อนำไปสนับสนุนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกและเพิ่มความสมบูรณ์ของการตีความข้อมูล ขณะเดียวกันผู้วิจัยได้ปรับลำดับและรูปแบบคำถามให้เหมาะสมกับบริบทและคำตอบของผู้ให้ข้อมูลเพื่อให้การสนทนาเป็นธรรมชาติและสามารถเจาะลึกประเด็นที่สำคัญได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

กระบวนการเก็บและจัดการข้อมูล

ผู้วิจัยถอดเทปเสียงที่ได้จากการสัมภาษณ์ด้วยแพลตฟอร์ม Transkriptor จากนั้นตรวจสอบด้วยการฟังเทปเสียงซ้ำและเปรียบเทียบกับข้อความที่ระบบดังกล่าวถอดออกมาแบบคำต่อคำ (Verbatim) แกะไขส่วนที่ถอดไม่ครบหรือคลาดเคลื่อนและนำข้อมูลดิบที่ได้เข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยอาศัยซอฟต์แวร์วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ATLAS.ti เพื่อช่วยจัดการข้อมูลจำนวนมากอย่างเป็นระบบ ก่อนจะพิจารณาข้อมูลโดยเชื่อมโยงองค์ความรู้เกี่ยวกับทักษะ

ความปลอดภัยส่วนบุคคลที่มีอยู่ในวรรณกรรมร่วมกับแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ร่วมกับการหาประเด็นใหม่ ๆ จากข้อมูล
ที่ผู้ปกครองเล่าเพื่อนำไปสู่การขยายองค์ความรู้

ผลการวิจัย (Results)

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ปกครองของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 6 คนซึ่งตรงตามเกณฑ์การคัดเลือกและมีข้อมูล
พื้นฐานดังต่อไปนี้

1.1 ผู้ปกครอง A อายุ 44 ปีเป็นมารดาของผู้เรียนเพศชาย อายุ 13 ปีที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและกำลัง
ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2 ผู้ปกครอง B อายุ 39 ปีเป็นมารดาของผู้เรียนเพศหญิง อายุ 16 ปีที่มีภาวะออทิซึมและกำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.3 ผู้ปกครอง C อายุ 42 ปีเป็นมารดาของผู้เรียนเพศหญิง อายุ 16 ปีที่มีภาวะออทิซึมและกำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.4 ผู้ปกครอง D อายุ 41 ปีเป็นบิดาของผู้เรียนเพศหญิง อายุ 16 ปีที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาและกำลัง
ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.5 ผู้ปกครอง E อายุ 40 ปีเป็นมารดาของผู้เรียนเพศชาย อายุ 14 ปีที่มีภาวะออทิซึมและกำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

และ 1.6 ผู้ปกครอง F อายุ 45 ปีเป็นมารดาของผู้เรียนเพศชาย อายุ 17 ปีที่มีภาวะออทิซึมและกำลังศึกษาอยู่ใน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่ผู้เรียนที่มีความต้องการ พิเศษภายใต้การดูแล

ผลจากการทำความเข้าใจประสบการณ์ของผู้ปกครองทำให้ผู้วิจัยได้มาซึ่ง 5 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ 1) การรับรู้ของ
ผู้ปกครองต่อความพร้อมและข้อจำกัดของบุตร 2) การรับรู้ของผู้ปกครองต่อความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของบุตร
3) ประสบการณ์และกลยุทธ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล 4) ความท้าทายและอุปสรรค และ
5) ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้ปกครองต่อสื่อสนับสนุน

2.1 ความพร้อมและข้อจำกัดของบุตร

2.1.1 ช่องว่างด้านพัฒนาการ

ผู้ปกครองทั้งหมดรับรู้สอดคล้องกันว่าระดับพัฒนาการของบุตรหลานล่าช้ากว่าระดับพัฒนาการตาม
อายุจริง แม้ผู้เรียนจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งควรใช้ชีวิตได้อย่างอิสระมากขึ้น แต่ในความเป็นจริงแล้วผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษยังคง
ต้องพึ่งพาผู้ดูแลในการทำกิจวัตรประจำวัน อันเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านระยะเวลาในการทำความเข้าใจและความเร็ว
ในการตอบสนองต่อคำสั่ง ไปจนถึงการสื่อสารที่ต้องอาศัยการตีความและการสื่อสารตามบรรทัดฐานหรือกติกาทางสังคม
ในบริบทที่ซับซ้อนมากขึ้น

“การพูดการจาปกติเข้าใจดีค่ะ เพียงแต่เข้าใจช้า ช้าทุกอย่างอยู่เลย”

ผู้ปกครอง A, 8 ธันวาคม 2568

“ดูแล้วพัฒนาก็ยังเหมือนเด็ก 7 8 ขวบ”

ผู้ปกครอง B, 10 ธันวาคม 2568

2.1.2 ลักษณะการเรียนรู้และวิธีการรับสาร

ผู้ปกครองสะท้อนตรงกันว่าเด็กจะเข้าใจเนื้อหาหรือสิ่งที่นำเสนอในรูปแบบภาพได้ดีกว่าการอธิบายด้วยวาจาเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตามยังมีผู้ปกครองบางรายที่ชี้ให้เห็นว่าการใช้ภาพเพียงอย่างเดียวก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้บุตรหลานของตนเองที่มีข้อจำกัดด้านการอ่านสามารถทำความเข้าใจสิ่งที่ต้องการนำเสนอได้ ดังนั้นการนำเสนอเนื้อหาจึงต้องใช้หลากหลายวิธีประกอบกันเพื่อให้เด็กรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ ได้ภายใต้ความสามารถที่มีอยู่

“น้องจะอ่านไม่ค่อยออกนะครับ ดูรูปภาพแล้วก็ฟังจะเข้าใจมากกว่า”

ผู้ปกครอง D, 13 ธันวาคม 2568

2.1.3 ความเข้าใจและการนำทักษะไปใช้จริง

จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองพบว่า แม้ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์ในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล แต่ข้อจำกัดสำคัญที่พบเป็นเรื่องระดับความเข้าใจของผู้เรียน ซึ่งมักจำกัดอยู่ในระดับของการจำกฎหรือข้อห้ามมากกว่าการเข้าใจเหตุผลของการกระทำหรือการนำไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่มีความแตกต่างไปจากเนื้อหาที่เคยสอน

“เขาก็เข้าใจนะ แต่ร้อยเปอร์เซ็นต์รีเปล่าเราก็ไม่รู้”

ผู้ปกครอง A, 8 ธันวาคม 2568

“ถ้าเป็นของจริงให้คำตอบไม่ได้เลยว่าเขาจะรับมือได้แค่ไหน”

ผู้ปกครอง F, 20 ธันวาคม 2568

2.2 ความเสี่ยงด้านความปลอดภัยของบุตร

2.2.1 ลักษณะเฉพาะและพัฒนาการด้านร่างกายตามวัย

ผู้ปกครองส่วนใหญ่สะท้อนว่าการรับรู้ของเด็กเริ่มโตเป็นสาวหรือหนุ่มผ่านการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพ มักถูกใช้เป็นสัญญาณเตือนที่ทำให้ผู้ปกครองเริ่มตระหนักถึงว่าบุตรหลานเป็นผู้มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อภัยคุกคาม และเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เริ่มสื่อสารเรื่องความปลอดภัยทางเพศอย่างจริงจังมากขึ้น

“แม่ค่อนข้างจะแบบว่าค่อย ๆ บอกค่อยสอนเขาเพราะว่าตอนนี้เริ่มแบบโตแล้ว เริ่มมีสิ่ว เริ่มคันรักแร้”

ผู้ปกครอง F, 20 ธันวาคม 2568

2.2.2 การเปลี่ยนผ่านสู่บริบทใหม่และข้อจำกัดในการดูแล

ความตระหนักนั้นยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับการเปลี่ยนผ่านเพื่อไปสู่บริบทใหม่ ๆ ของชีวิต โดยเฉพาะการเปลี่ยนผ่านจากระดับชั้นประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาที่ผู้เรียนต้องเผชิญกับอีกสภาพแวดล้อมที่มีบุคคลแตกต่างหลากหลายไปจากเดิม

“ด้วยความที่โรงเรียนเขาเป็นโรงเรียนสหด้วยคะ นักเรียนมีเด็กผู้ชาย มีครูผู้ชาย ครูก็บางทีก็อาจจะคลาดสายตา เราก็จะสอนให้เขาต้องป้องกันตัวเองด้วย”

ผู้ปกครอง C, 13 ธันวาคม 2568

2.2.3 ความเสี่ยงจากสังคมในปัจจุบัน

ผู้ปกครองรับรู้ถึงความเสี่ยงที่จะเกิดภัยอันตรายต่อบุตรหลานที่มีความต้องการพิเศษไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะช่วงวัยใดวัยหนึ่งหรือสถานที่ใดสถานที่หนึ่งแต่สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา

2.3 ประสบการณ์และกลยุทธ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล

2.3.1 การป้องกันเพื่อลดความเสี่ยง

หนึ่งในกลยุทธ์ที่ถูกพูดถึงบ่อยที่สุดคือ การจำกัดโอกาสในการเข้าสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยผู้ปกครองมองว่าการเลือกให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์เฉพาะกับคนในครอบครัวและทำกิจกรรมร่วมกับผู้ปกครองเท่านั้นเป็นทางเลือกที่ปลอดภัยกว่าวิธีอื่น ๆ แม้จะต้องแลกกับโอกาสในการพัฒนาทักษะสังคม

“จะให้เขาอยู่แต่ในบ้าน ห้ามออกไปข้างนอก อันตราย”

ผู้ปกครอง A, 8 ธันวาคม 2568

“แม่ไม่ไวใจบุคคลแถวบ้าน กลัวโดนกลั่นแกล้ง”

ผู้ปกครอง E, 18 ธันวาคม 2568

2.3.2 การสร้างและเสริมทักษะ

ผู้ปกครองมีการปรับเปลี่ยนวิธีการถ่ายทอดเนื้อหาให้สอดคล้องอายุและความสามารถในการรับรู้เรียนรู้ของผู้เรียน โดยในช่วงวัยเด็ก ผู้ปกครองมักจะเลือกใช้สื่อที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม เข้าใจง่ายและสนุกสนาน เช่น การ์ตูนหรือนิทาน แต่เมื่อผู้เรียนโตขึ้นเข้าสู่วัยรุ่นการสอนจะเริ่มถูกเปลี่ยนไปเป็นการอธิบายด้วยคำพูดหรือหยิบยกข่าวที่ปรากฏในสื่อมวลชนมากกว่า

“ตอนเด็กก็จะมีพวกนิทานค่ะ แต่พอตอนโตเนี่ยจะไม่มีอะไรจะเป็นเรื่องเล่าซะมากกว่า อาจจะช่วยตรงที่แม่อยู่เป็นชุมชนค่ะ มันจะมีเรื่องแบบดีบ้าง ไม่ดีบ้างให้เขาหู แม่ก็จะยกตัวอย่าง เออเห็นบ้านนี้ไหม เขาเป็นแบบนี้แหละ แล้วเป็นยังไง มันไม่โอเคเลย”

ผู้ปกครอง B, 10 ธันวาคม 2568

“อย่างเช่นเราจะจับเขา บอกว่าเขาลองจับหน่อยได้ไหม เขาก็จะไม่ให้ จะเป็นการเล่นกันมากกว่า แล้วเขาก็จะจำว่าแบบนี้ไม่ได้”

ผู้ปกครอง C, 13 ธันวาคม 2568

2.3.3 การติดตามตรวจสอบของผู้ปกครอง

ผู้ปกครองติดตามพฤติกรรมของบุตรหลานผ่านการสอบถามหลังเลิกเรียน โดยมักจะสอบถามถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างวันภายในโรงเรียนที่ผู้ปกครองไม่สามารถติดตามพฤติกรรมของเด็กได้ด้วยตนเอง อีกทั้งยังพบการสอบถามวิธีการตอบสนองต่อเหตุการณ์เมื่อถูกคุกคาม ผ่านยกตัวอย่างสถานการณ์สมมติ ที่ไม่ใช่แค่เพื่อประเมินว่าสามารถจดจำเนื้อหาที่ได้รับการสอนมาได้หรือไม่ แต่ยังชี้ให้เห็นถึงความพยายามของผู้ปกครองในการประเมินความสามารถของบุตรหลานในการนำทักษะไปใช้หากเกิดเหตุการณ์จริง

“คุณพ่อถาม ที่โรงเรียนมีเพื่อนทำแบบนี้ไหม แบบนี้ไหม น้องบอกว่าไม่มี แต่ว่าถ้าเกิดเพื่อนทำละหนูจะทำไง น้องก็บอกจะเดินไปฟ้องคุณครู”

ผู้ปกครอง D, 13 ธันวาคม 2568

2.4 ความท้าทายและอุปสรรค

2.4.1 อุปสรรคจากตัวผู้เรียน

1) ความยากลำบากในการประเมินความเข้าใจ

ความยากลำบากในการประเมินว่าบุตรหลานเข้าใจเนื้อหาที่สอนจริงหรือไม่ แม้ผู้เรียนบางรายจะสามารถท่องจำหรือพูดตามได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเข้าใจหรือสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้เสมอไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ปกครองบางคนไม่กล้าตัดสินหรือยืนยันว่าบุตรหลานของตนเข้าใจจริง ๆ ส่งผลให้เกิดความกังวลในการสอน

“เหมือนบางทีเขาก็พูดตามเราอะ เข้าใจไหม เข้าใจอะ เข้าใจว่าอะไร เข้าใจอย่างงี้คะ หรือก็ไม่รู้สึคะอะไรอย่างงี้”

ผู้ปกครอง C, 13 ธันวาคม 2568

2) ความยากลำบากในการกำหนดความเหมาะสมของเนื้อหา

ผู้ปกครองทุกคนเห็นตรงกันว่ากำหนดว่า “ควรสอนอะไรและเมื่อไร” เป็นอีกหนึ่งความท้าทายเนื่องจากความสามารถของบุตรหลานที่ไม่สามารถใช้เกณฑ์อายุหรือระดับชั้นเรียนเป็นตัวกำหนดความพร้อมได้เหมือนผู้เรียนทั่วไป

“ขึ้นชื่อว่าเด็กพิเศษ มันก็ไม่สามารถจำกัดได้ว่าอายุเท่านี้มันเหมาะแล้ว”

ผู้ปกครอง F, 20 ธันวาคม 2568

3) เพศสภาพและวิธีการสอน

เพศสภาพของผู้เรียนเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ผู้ปกครองมองว่าส่งผลต่อวิธีการสอน โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ อวัยวะส่วนตัวและขอบเขตส่วนบุคคล นอกจากนั้นปัญหานี้ยังทวีความรุนแรงขึ้นในครอบครัวที่ผู้ดูแลหลักเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว อุปสรรคด้านการขาดสมาชิกเพศชายในครอบครัวที่จะช่วยสื่อสารเนื้อหาในประเด็นอ่อนไหวจึงสร้างความยากลำบากในการสอนเรื่องเพศให้แก่บุตรชายอย่างชัดเจน

“น้องสาวของเขาก็เป็นเด็กพิเศษเหมือนกันนะค่ะ แต่น้องสาวเนี่ยจะสอนอีกแบบนึง”

ผู้ปกครอง F, 20 ธันวาคม 2568

2.4.2 อุปสรรคจากผู้ปกครอง

1) ความไม่มั่นใจในความรู้และบทบาทของผู้สอน

จากข้อมูลพบว่าตัวผู้ปกครองเองก็เผชิญกับอุปสรรคในการทำหน้าที่สอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่บุตรหลาน โดยเฉพาะด้านความพร้อมในบทบาทผู้สอนคือผู้ปกครองไม่มั่นใจว่าตนเองมีองค์ความรู้ถูกต้องและมากพอที่จะสอนบุตรหลานหรือไม่ เป็นไปในทิศทางเดียวกับไม่มั่นใจว่าวิธีการสอนในแบบฉบับของตนเองจะทำให้บุตรหลานเข้าใจและรับรู้เนื้อหาได้มากนักน้อยเพียงใด

“ไม่แน่ใจว่าเราพูดแบบนี้แล้วเขาจะเข้าใจที่เราพูดไหม”

ผู้ปกครอง A, 8 ธันวาคม 2568

2) ความเขินอายและข้อจำกัดจากความแตกต่างทางเพศสภาพ

ผู้ปกครองหลายรายสะท้อนว่าแม้ตนเองจะเป็นพ่อแม่ที่เลี้ยงดูบุตรหลานมาตลอดชีวิต แต่ความรู้สึกเขินอาย ความไม่คุ้นเคยกับลักษณะทางกายภาพของบุตรหลานที่เปลี่ยนไปและความกังวลเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาทำให้ผู้ปกครองที่มีเพศสภาพต่างจากบุตรหลาน เช่น ในกรณีของแม่ที่ต้องสอนบุตรชาย มักลังเลและหลีกเลี่ยงการสอนเรื่องเพศในบางประเด็น

“ผู้หญิงเราสอนง่ายกว่าใครๆ เพราะเราเป็นเพศเดียวกัน เพราะไม่มีการเขินอายค่ะ แต่ถ้าเป็นผู้ชาย แม้ว่ามันคนละอย่างกัน ในความคิดของแม่นะ ความคิดของคนอื่นแม่ไม่แน่ใจ แต่ถ้าเป็นตัวแม่เองแม้ว่าถ้าเป็นลูกผู้หญิง แม่จะสอนง่ายกว่านี้ แต่นี่เขาเป็นผู้ชายแม่ไม่กล้า”

ผู้ปกครอง E, 18 ธันวาคม 2568

2.4.3 อุปสรรคจากระบบและสื่อที่มีอยู่

1) การขาดแคลนสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ผู้ปกครองจำนวนมากระบุว่าไม่เคยเห็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยสอนเรื่องนี้มาก่อน หรือหากเคยก็เห็นสื่อบางประเภทซึ่งส่วนใหญ่คิดว่าไม่ตอบโจทย์ ทั้งในด้านเนื้อหา ภาษา และรูปแบบการนำเสนอ โดยเฉพาะเมื่อสื่อเหล่านั้นถูกออกแบบมาสำหรับผู้เรียนทั่วไป ไม่ได้คำนึงถึงข้อจำกัดด้านระดับความสามารถและลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ

“มีน้อยค่ะ แล้วก็ไม่เหมาะกับเด็กพิเศษค่ะ เอาจริง ๆ แล้วมันก็ยังไม่ตอบโจทย์ เพราะว่า (หยุดคิด) ไม่รู้สิ มันก็พูดยากเนอะ มันเหมือนเป็นสิ่งที่ลูกเราด้วยอะ จริง ๆ มันก็เป็นเรื่องที่เราเข้าใจได้ง่ายนะค่ะ แต่แบบพอมมาเป็นลูกเราที่เป็นเด็กพิเศษเนี่ยเขาก็จะงงแบบ ไม่เข้าใจ อะไร ทำไม่หรอ”

ผู้ปกครอง C, 13 ธันวาคม 2568

2) ข้อจำกัดด้านภาพประกอบ ภาษาและบริบทของสื่อที่มีอยู่

ผู้ปกครองยังชี้ให้เห็นถึงข้อจำกัดด้านภาพและภาษา นั่นคือการที่สื่อจำนวนมากขาดภาพในการอธิบายร่างกายที่ชัดเจนหรือยังใช้ศัพท์ทางการแพทย์ที่ซับซ้อน รวมถึงเป็นสื่อจากต่างประเทศที่ไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย

“รูปที่เป็นแบบอธิบายร่างกายจริง ๆ ก็มีไม่ได้เยอะ มีน้อยค่ะ รูปที่ชัด ๆ อะค่ะ เหมือนเขาจะเน้นเรื่องการวาดตัวมากกว่าค่ะ”

ผู้ปกครอง E, 18 ธันวาคม 2568

2.5 ความต้องการและข้อเสนอแนะของผู้ปกครองต่อสื่อสนับสนุน

2.5.1 เนื้อหาแบบนิทานและสถานการณ์ใกล้ตัว

ผู้ปกครองเห็นว่าสื่อในลักษณะนิทานหรือเรื่องสมมติสั้น ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบริบททางสังคมและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามผู้ปกครองเน้นว่าไม่ควรมีโครงเรื่องซับซ้อนหรือยาวเกินไป อีกทั้งยังควรเข้าใจง่ายและไม่ซับซ้อน

2.5.2 ภาพประกอบที่ชัดเจนและเหมาะสม

ด้วยเหตุนี้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญอย่างมากกับภาพประกอบ โดยเฉพาะเมื่อสื่อเกี่ยวข้องกับอวัยวะในร่างกายและขอบเขตส่วนบุคคล ภาพจึงควรมีความชัดเจน สีสันเหมาะสม และลดโอกาสในการตีความคลาดเคลื่อนในขณะเดียวกันก็ไม่ควรโจ่งแจ้งหรือรุนแรงเกินไป

“พอว่าเป็นการ์ตูนนะครับ ส่วนอวัยวะเนี่ยพอว่าเด็กน่าจะเข้าใจ ว่าเป็นส่วนไหนของร่างกาย เป็นการดูบอกกว้างกว้าง”

ผู้ปกครอง D, 13 ธันวาคม 2568

2.5.3 ความเข้าใจของผู้ปกครองในฐานะผู้ใช้สื่อ

เมื่อพิจารณาถึงความหลากหลายด้านพื้นฐานทางการศึกษาและความสามารถในการสอนของผู้ปกครองแต่ละครอบครัวแล้ว ทำให้ยังต้องคำนึงว่าสื่อที่ดีไม่ควรตั้งอยู่บนความคิดที่ว่าผู้ใช้ทุกคนจะมีความรู้หรือความสามารถที่เท่ากัน แต่ต้องออกแบบให้ผู้ปกครองทุกคนเข้าถึงและใช้งานสื่อการเรียนรู้ได้ง่าย

“ต้องเข้าใจว่าบางคนเขาไม่ได้เรียนสูงความเข้าใจของแต่ละคนมันไม่ได้เท่ากัน แม้ยากให้ออกมาในแนวทางที่แบบพ่อแม่ที่มีลูกแบบนี้สามารถไปปรับใช้ได้สบาย ๆ แม้ว่าอะไรที่มันง่าย ๆ คนเข้าใจง่าย แม้ว่าจะโอเค”

ผู้ปกครอง F, 20 ธันวาคม 2568

2.5.4 ระบบทบทวนและการตรวจสอบความเข้าใจ

ส่วนที่ผู้ปกครองเห็นว่ามีค่ามากไม่แพ้ปัจจัยอื่นคือการมีส่วนที่เอาไว้อ่านทบทวนและตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน เนื่องจากจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผู้ปกครองไม่สามารถมั่นใจได้ว่าการที่ผู้เรียนตอบว่า “เข้าใจ” หมายความว่าเข้าใจที่แท้จริง หรือเป็นเพียงการตอบให้จบ ๆ ไป

3. แนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ปกครอง

จากข้อมูลด้านประสบการณ์ของผู้ปกครองในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลและสังเคราะห์ร่วมกับแนวคิด ทฤษฎีที่ปรากฏในงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ได้มาซึ่งข้อเสนอแนะเพื่อการออกแบบนวัตกรรม ดังต่อไปนี้

Table 1

Guidelines for developing family-based learning materials

แสดงแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ สำหรับผู้ปกครอง

ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์	หลักการ	แนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้
ผู้ปกครองไม่มั่นใจในองค์ความรู้ และวิธีการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคล	- การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)	- สื่อควรมีโครงสร้างช่วยสอนที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลควบคู่กับวิธีการสอน
ผู้ปกครองขาดความมั่นใจในการสอนและการสื่อสารประเด็นด้านเพศ	- การเรียนรู้ผ่านตัวแบบ (Modeling)	- สื่อควรทำหน้าที่เป็นตัวแบบ เช่น มีตัวอย่างบทสนทนาหรือการปรับความยากของกิจกรรมเพื่อให้ผู้ปกครองสามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบในการสอนได้ - สื่อควรสอดแทรกการอธิบายบทบาทและความสำคัญของผู้ปกครองในฐานะผู้สอน ควบคู่กับการเสริมแรงทางบวกแก่ผู้ปกครอง
ผู้เรียนเข้าใจภาพได้ดีกว่าการอธิบายด้วยวาจา	- การเรียนรู้แบบพหุประสาทสัมผัส	- ควรออกแบบเนื้อหาและกิจกรรมให้ใช้หลายประสาทสัมผัส เช่น ภาพ เสียง และการเคลื่อนไหวเพื่อรองรับความแตกต่างระหว่างผู้เรียน

ข้อค้นพบจากการสัมภาษณ์	หลักการ	แนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนรู้
ผู้ปกครองประเมินความเข้าใจและการนำไปใช้จริงของผู้เรียนได้ยาก	- การประเมินที่หลากหลายและสอดคล้องกับความแตกต่างของผู้เรียน	- ควรประกอบด้วยกิจกรรมการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความเข้าใจผ่านผลงานหลายรูปแบบ
การสอนเน้นการจำข้อท่องทำให้ผู้เรียนขาดความเข้าใจเชิงลึก	- กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน - การฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง	- สื่อควรมีกิจกรรมและวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ได้ฝึกการคิด วิเคราะห์ ตัดสินใจผ่านกิจกรรมและเนื้อหาที่เป็นรูปธรรม เช่น อวัยวะร่างกายหรือสถานการณ์ใกล้ตัวก่อนจะขยายไปสู่แนวคิดเชิงนามธรรม เช่น ขอบเขตส่วนตัวและฝึกฝนซ้ำ ๆ เพื่อเสริมสร้างการจดจำและการตัดสินใจในระยะยาว
ผู้ปกครองไม่แน่ใจว่าควรสอนอะไรและเมื่อไร	- การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)	- สื่อควรมีแผนการเรียนรู้ (Study Plan) ที่กำหนดลำดับการสอนอย่างชัดเจนเพื่อช่วยให้ผู้ปกครองทราบว่าควรเริ่มต้นสอนจากเรื่องใด
ผู้ปกครองไม่มีสื่อที่เข้าใจง่ายและสอดคล้องกับระดับพัฒนาการของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ	- การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding)	- สื่อควรออกแบบให้เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย มีลำดับที่ชัดเจน - ควรมีคู่มือการใช้งานสื่อเพื่อสนับสนุนให้ผู้ปกครองทุกคนสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

อภิปรายผล (Discussions)

จากผลการวิจัยสะท้อนสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

ประการแรก ผลการวิจัย พบว่า แม้ผู้เรียนจะสามารถจดจำความรู้หรือกฎเกณฑ์พื้นฐานเกี่ยวกับทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลได้ แต่ยังมีข้อจำกัดในการนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ผลลัพธ์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่าเป็นเพราะทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลมิได้เป็นเพียงความรู้เชิงเนื้อหา หากแต่เป็นทักษะเชิงปฏิบัติที่ต้องอาศัยการบูรณาการระหว่างความรู้และความสามารถในการแสดงทักษะทางสังคม เช่น การรับรู้สัญญาณทางสังคม การเข้าใจมุมมองหรือการตีความเจตนาของผู้อื่น ดังนั้นการเรียนรู้ที่เน้นให้ท่องจำเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอที่จะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในบริบทจริง โดยเฉพาะในผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษซึ่งมักมีข้อจำกัดในการถ่ายโอนทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวัน (Generalization) ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของ Tracey et al. (2021) ที่ระบุว่าการพัฒนาทักษะทางสังคมจำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้ในสถานการณ์จริง การฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง การให้แรงเสริมและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองซึ่งจะช่วยให้เกิดการถ่ายโอนทักษะไปสู่งานในชีวิตประจำวัน

ประการที่สอง ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่เลือกใช้กลยุทธ์การลดความเสี่ยงผ่านการจัดสภาพแวดล้อมและการจำกัดโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของบุตรหลาน ผลลัพธ์ดังกล่าวอาจเกิดจากการรับรู้ของผู้ปกครองที่มีต่อระดับความสามารถของบุตรหลานร่วมกับการตระหนักรู้ถึงความเสี่ยงจากสังคมภายนอก ซึ่งนำไปสู่ความกังวลว่าการเปิดโอกาสให้เด็กเผชิญกับโลกภายนอกโดยที่ยังขาดทักษะที่เพียงพอเพิ่มความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อ พฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนถึงลักษณะการเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป (Parental Overprotection) ซึ่งมักพบได้บ่อยในผู้ปกครองของผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Benu et al. (2023) ที่พบว่าทัศนคติเชิงลบจากสังคมรอบข้างและข้อจำกัดด้านการช่วยเหลือตนเองของ

เด็กส่งผลให้ผู้ปกครองต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ในบางกรณีผู้ปกครองใช้วิธีการลาออกจากงานประจำเพื่อทำหน้าที่ดูแลบุตรหลานแบบเต็มเวลา อีกทั้งยังใช้วิธีการควบคุมโดยติดตาม ดูแลและเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดเพื่อจำกัดการออกไปเผชิญกับสภาพแวดล้อมภายนอก โดยให้เด็กอยู่ภายใต้การดูแลของครอบครัวเป็นหลัก

ประการที่สาม แม้ว่าผู้ปกครองจะพยายามใช้กลยุทธ์หลากหลายรูปแบบในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลให้แก่บุตรหลาน แต่การสอนทักษะดังกล่าวมักถูกเลื่อนออกไปจนถึงช่วงวัยรุ่น ทั้งนี้ หนึ่งในปัจจัยสำคัญคือความรู้สึกอายและความไม่มั่นใจของผู้ปกครองในการพูดคุยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเพศ ซึ่งอาจสืบเนื่องมาจากค่านิยมทางสังคมที่มองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอายและไม่ควรหยิบยกขึ้นมาพูดถึง ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของ Kenny et al. (2021) ที่พบว่า บริบททางวัฒนธรรมและค่านิยมของครอบครัวที่มักมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอายหรือเป็นเรื่องต้องห้ามทางสังคมส่งผลให้การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวถูกหลีกเลี่ยงและมีการถ่ายทอดค่านิยมดังกล่าวจากรุ่นสู่รุ่นอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้ปกครองจำนวนมากไม่เคยได้รับการเรียนรู้หรือมีแบบอย่างในการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองในครอบครัวมาก่อน ส่งผลให้ขาดความมั่นใจและไม่ทราบแนวทางที่เหมาะสมในการเริ่มต้นสอน ไม่ว่าจะเป็นด้านการเลือกใช้ถ้อยคำ หรือการกำหนดขอบเขตของเนื้อหา

ประการถัดมา จากข้อค้นพบประสบการณ์ของผู้ปกครองชี้ให้เห็นถึงบทบาทของผู้ปกครองในฐานะผู้สอนทักษะและนับเป็นกลไกหลักในกระบวนการเรียนรู้ของบุตรหลาน อันเนื่องมาจากความจำเป็นในการสอนทักษะที่อยู่นอกเหนือจากบริบทในห้องเรียน ซึ่งอาจไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพอในระบบการศึกษา รวมถึงการเตรียมความพร้อมให้เด็กสามารถปรับตัวก่อนเข้าสู่บริบทใหม่ ๆ ในโรงเรียน ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cristina et al. (2024) ที่ชี้ให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมของครอบครัวในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ในบริบทของบ้านหรือการสนับสนุนเชิงรูปธรรม เช่น การส่งบุตรหลานไปโรงเรียนหรือสนับสนุนด้านการเงินเท่านั้น หากแต่ขยายขอบเขตไปสู่การร่วมมือกับโรงเรียนและชุมชนเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้แบบองค์รวม มีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้และสนับสนุนให้เกิดการนำทักษะไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน รวมถึงมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนให้เด็กสามารถบูรณาการตนเองเข้าสู่สังคมได้อย่างเหมาะสมผ่านการฝึกฝนทักษะทางสังคม การส่งเสริมความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนอย่างเหมาะสม เมื่อพิจารณาในบริบทของการสื่อสารเรื่องเพศ ผู้ปกครองยังถือเป็นกลไกสำคัญในการสอนเรื่องเพศที่ไม่เพียงถ่ายทอดความรู้ แต่ยังมีบทบาทในการสร้างและถ่ายทอดค่านิยมที่ทำให้การสื่อสารเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติโดยการสื่อสารกันภายในครอบครัวอย่างสม่ำเสมอและการเสริมพลังให้ผู้ปกครองสามารถทำหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ในชีวิตประจำวัน จะช่วยให้เด็กสามารถนำทักษะไปใช้ได้จริง (Krafchick & Biringen, 2002)

ประการสุดท้าย แม้ผู้ปกครองผู้ปกครองส่วนใหญ่จะพยายามใช้กระบวนการสอนทักษะในฐานะเครื่องมือในการป้องกันภัยทางเพศ แต่ยังพบข้อจำกัดหลายประการที่ทำให้กระบวนการสอนมีความยากลำบากและอาจส่งผลให้ความสำคัญของการเข้าใจเนื้อหาเชิงลึกถูกลดทอน ผ่านวิธีการสอนที่ถูกปรับให้เป็นเพียงการจำท่องจำที่แม้จะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้บ้างแต่กลับส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่มีไปใช้ในบริบทจริงได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sirin and Tekin-iftar (2016) และ Shahbaztabar et al. (2024) ที่ชี้ให้เห็นว่าแม้ผู้ปกครองจะตระหนักว่าทักษะด้านป้องกันตนเองจากภัยอันตรายมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต แต่ในความเป็นจริงกลับพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับร่างกายตนเองและเรื่องเพศจากแหล่งอื่นมากกว่าครอบครัวซึ่งสะท้อนถึงช่องว่างของบทบาทครอบครัวในการให้ความรู้ อีกทั้งยังพบว่า แม้ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการเป็นผู้ให้ความรู้เรื่องเพศแก่บุตรหลานแต่ก็ประสบปัญหาในการสื่อสารเรื่องดังกล่าว ส่งผลให้เกิดความต้องการเทคนิคการสื่อสารและสื่อที่เหมาะสมกับช่วงวัยเพื่อทำให้การสอนทักษะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นในการกำหนดแนวทางการออกแบบสื่อการเรียนรู้สำหรับผู้ปกครองที่หลีกเลี่ยงการสอนที่เน้นการจดจำข้อตกลงเพียงอย่างเดียวและควรปรับไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนควบคู่กับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

Kumalasari and Kurniawati (2018) ที่ใช้กระบวนการฝึกทักษะเชิงพฤติกรรม (behavioral skills training: BST) ซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการสอนทักษะด้านความปลอดภัย โดยประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ การให้คำแนะนำ (Instructions) การสาธิตแบบอย่าง (Modeling) การฝึกซ้อม (Rehearsal) และการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกการแสดงพฤติกรรม ทบทวนและแก้ไขความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนได้ในทันที อีกหนึ่งแนวทางที่สำคัญคือ สื่อการเรียนรู้ควรนำเสนอข้อมูลผ่านหลายช่องทางประสาทสัมผัส เนื่องจากผู้เรียนสามารถรับข้อมูลผ่านการมองเห็นได้ดีกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว สื่อจึงควรถูกออกแบบให้รองรับความหลากหลายดังกล่าว โดยใช้ทั้งภาพ เสียง และการเคลื่อนไหว เพื่อหลีกเลี่ยงการรับข้อมูลผ่านช่องทางเดียวซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับข้อจำกัดของผู้เรียนบางกลุ่ม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nurjanah et al. (2024) ที่พบว่า การผสมผสานหลายช่องทางช่วยอธิบายแนวคิดที่ซับซ้อนให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่มีข้อจำกัดด้านการอ่านหรือการประมวลผลข้อมูล อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าสื่อจะถูกพัฒนาให้อยู่ในรูปแบบใดก็ตาม สื่อควรมีลักษณะที่พร้อมนำไปใช้งาน โดยสื่อควรทำหน้าที่เป็นต้นแบบ (Modeling) เช่น การมีตัวอย่างบทสนทนา แนวทางการปรับระดับความยากของกิจกรรมอย่างเป็นลำดับขั้น หรือการนำเสนอแนวทางการตั้งคำถามแก่บุตรหลาน เพื่อให้ผู้ปกครองสามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบในการสอนได้โดยตรง ที่สำคัญคือควรมีแผนการเรียนรู้ (Study Plan) ที่กำหนดลำดับการสอนอย่างชัดเจน ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะช่วยลดภาระของผู้ปกครองในการปรับสื่อหรือออกแบบวิธีการสอนด้วยตนเองและเพิ่มความมั่นใจในการจัดการเรียนรู้ให้แก่บุตรหลาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hornby and Blackwell (2018) ที่พบว่าข้อจำกัดด้านเวลา ความรู้และทักษะในการสอน และความรับผิดชอบในหน้าที่อื่น ๆ ทำให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ของบุตรหลานน้อยลง

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 นำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการออกแบบสื่อเพื่อสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและพัฒนาไปสู่การถ่ายโอนทักษะไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ผลการวิจัยสะท้อนว่าผู้ปกครองจำนวนมากมีความเขินอาย ขาดความมั่นใจ และขาดแนวทางที่ชัดเจนในการสอนทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลและเรื่องเพศให้แก่บุตรหลาน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรสนับสนุนการจัดอบรมหรือพัฒนาแหล่งเรียนรู้สำหรับผู้ปกครอง โดยเน้นการให้ความรู้ที่ถูกต้อง เหมาะสมกับช่วงวัย และลักษณะความต้องการพิเศษของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งศึกษากลุ่มเป้าหมายอย่างเฉพาะเจาะจงและดำเนินการในบริบทที่จำกัด ผลการวิจัยจึงอาจสะท้อนมุมมองในวงแคบ การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่น ๆ ผู้ปกครองในบริบทที่แตกต่างกันทั้งในเขตชนบทและเขตเมือง ตลอดจนครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้สามารถอธิบายภาพรวมของการพัฒนาทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลได้อย่างรอบด้าน ครอบคลุม และหลากหลายมิติมากยิ่งขึ้น

2.2 การวิจัยครั้งต่อไปควรพิจารณาศึกษาในบริบทของผู้เรียนโดยตรง ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจว่าผู้เรียนสามารถรับรู้และประเมินความเสี่ยงได้มากน้อยเพียงใด รวมถึงอุปสรรคและความท้าทายที่เกิดขึ้นในการนำทักษะไปใช้จริง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาแนวทางหรือรูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับประสบการณ์จริงของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

3. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

3.1 หน่วยงานด้านการศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบายที่ส่งเสริมการบูรณาการทักษะความปลอดภัยส่วนบุคคลเข้าสู่หลักสูตรการสอนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษอย่างเหมาะสมทั้งในระดับสถานศึกษาและ

ระดับครอบครัว เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของกระบวนการเรียนรู้ระหว่างโรงเรียนและบ้าน รวมทั้งเพื่อให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการสื่อสารเรื่องเพศอย่างเหมาะสม

3. 2 หน่วยงานภาครัฐและภาคส่วนที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญ สนับสนุนการผลิตและการเผยแพร่สื่อการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความหลากหลายของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างเท่าเทียมและสอดคล้องกับศักยภาพของแต่ละบุคคล

References

- Benu, J., Nge, Y., & Ratu, F. (2023). Parenting Style for Children with Special Needs. *Journal of Health and Behavioral Science*, 5(3), 355-367. DOI:10.35508/jhbs.v5i3.10188
- Chaithornthanawat, S., Mitnun, C., & Sriwanyong, S. (2024). A study of the current situation, problem, and teaching methods regarding sexual harassment prevention for Autistic students in grade 4-6 at government Bangkok metropolitan inclusive schools. *Nursing Journal CMU*, 51(4), 237-250. [in Thai]
- Cristina, L., Mihaela, R., Luminita, S. M., & Rus, C. V. (2024). The role of the family in the lives of children with SEN. *Technium Social Sciences Journal*, 55, 248-261. <https://heinonline.org/HOL/LandingPage?handle=hein.journals/techssj55&div=21&id=&page=>
- Hornby, G., & Blackwell, I. (2018). Barriers to parental involvement in education: an update. *Educational Review*, 70(1), 109-119. DOI: 10.1080/00131911.2018.1388612
- Huang, S., & Cui, C. (2020). Preventing child sexual abuse using picture books: The effect of book character and message framing. *Journal of Child Sexual Abuse*, 29(4), 448-467. DOI: 10.1080/10538712.2020.1719449
- Kenny, M. C. (2021). Teaching Personal Safety. In F. R. Volkmar (Ed.), *Encyclopedia of Autism Spectrum Disorders* (pp. 4762-4769). Springer International Publishing.
- Kenny, M. C., Crocco, C., & Long, H. (2021). Parents' plans to communicate about sexuality and child sexual abuse with their children with autism spectrum disorder. *Sexuality and Disability*, 39(2), 357-375. DOI: 10.1007/s11195-020-09636-1
- Krafchick, J., & Biringen, Z. (2002). Parents as sexuality educators. *Journal of Feminist Family Therapy*, 14(3-4), 57-72. DOI: 10.1300/J086v14n03_04
- Krnjacki, L., Emerson, E., Llewellyn, G., & Kavanagh, A. M. (2015). Prevalence and risk of violence against people with and without disabilities: findings from an Australian population-based study. *Australian and New Zealand Journal of Public Health*, 40(1), 16-21. DOI: 10.1111/1753-6405.12498
- Kumalasari, D., & Kurniawati, F. (2018). Behavioral skills training program to improve personal safety skills for a down syndrome adolescent with mild Intellectual skills disability *Psychological Research on Urban Society*, 1(2), 81-89. DOI: 10.7454/proust.v1i2.28
- Nurjanah, Kansil, I., Masturoh, I., & Hanwar, D. (2024). Multisensory learning: Improving conceptual understanding through an intuitive sensory approach. *Journal of Pedagogi*, 1, 56-64. DOI: 10.62872/7ygyx095

- Shahbaztabar, A., Ziaei, T., Khoori, E., Tatari, M., & Kenny, M. C. (2024). Iranian parent-child agreement on private body part names. *Sexuality Research and Social Policy*, 21(2), 827-835. DOI: 10.1007/s13178-024-00933-4
- Sinansari, P., Salsabila, S. H., Hanoum, S., Lopatka, A., & Wlodarski, W. (2023). Identify customer element through empathy map and user persona. *Procedia Computer Science*, 225, 4148-4156. DOI: 10.1016/j.procs.2023.10.411
- Sirin, N., & Tekin-Iftar, E. (2016). Opinions of turkish parents and teachers about safety skills instruction to children with autism spectrum disorders: A preliminary investigation. *Journal of Autism and Developmental Disorders*, 46(8), 2653-2665. DOI: 10.1007/s10803-016-2809-2
- Thai PBS. (2025). *MSDHS reports children remain the largest group affected by violence*. <https://www.thaipbs.or.th/news/content/348018> [in Thai]
- Tracey, S. Z., Gül, Ö., & Kamil, Ö. (2021). Developing social skills and social competence in children with autism. *International Electronic Journal of Elementary Education*, 13(3), 341-363. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ1297844.pdf>
- Wongwanich, S. (2023). *Design research in education*. Chula Press. [in Thai]